

Arrest

nr. 157 643 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U werd geboren in het dorp Khara in Kanday (district Chapa Dara, provincie Kunar). Daar woonde u één tot twee jaar voor u vanwege de Russische inval in Afghanistan samen met uw familie vluchtte naar Pakistan, district Bajaur. Toen de Taliban verdreven waren en de overgangsregering met Hamid Karzai er kwam, verliet u Pakisan en keerde u terug naar uw district Chapa Dara en ging er werken in de stad Kanday. Uw gezin bleef achter in Pakistan. U keerde terug naar Pakistan toen u vernam dat u, uw vrouw en kind zouden gerepatriëerd worden vanuit Pakistan naar Afghanistan. In september 2005 werden u, uw gezin en de rest van de familie overgebracht naar Afghanistan waar u zich wou vestigen in het geboortedorp van uw grootvader in het district Dara-i-Nur van de provincie Nangarhar. Daar bleek de bevolking zich hevig te

verzetten tegen de vestiging van Afghanen die uit ballingschap terugkeerden, zodat jullie zich genoodzaakt zagen zich te vestigen in de stad Kanday, district Chapa Dara. Daar woonde u samen met uw vrouw en twee zonen, ouders, broers en zussen. Naar aanleiding van uw asielaanvraag verklaarde u dat u problemen kreeg met Talibanstrijders omwille van uw betrokkenheid bij de vrijlating van een Noorse man die door de Taliban ontvoerd was. Omdat u door de Taliban gezocht werd, besliste u Afghanistan te verlaten.

Op 20 februari 2011 kwam u aan in België en op 21 februari vroeg u asiel aan. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u enkele documenten voor, waaronder uw rijbewijs, een repatriëringformulier van het UNHCR uitgereikt in Bajaur, twee dreigbrieven van de Taliban en uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs).

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) concludeerde op 8 november 2011 dat er in uw hoofd geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en stelde daarbij dat aan uw asielrelaas geen geloof kon gehecht worden. Omwille van de algemene situatie in uw beweerde regio van herkomst kreeg u wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 28 november 2013 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en dit omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, en omwille van de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting.

Gezien deze informatie in uw dossier, werd u op 10 september 2014 uitgenodigd voor een nieuw gehoor op het CGVS. U kwam niet opdagen voor dit gehoor. Het CGVS nam op 30 september 2014 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft u een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In uw verzoekschrift van 20 januari 2015 werd aangegeven dat u sedert 4 mei 2013 in de gevangenis verbleef en bijgevolg niet op de hoogte was van de convocatie en beslissing van het CGVS. De RvV meende met het arrest van 20 februari 2015 dat er sprake was van een substantiële onregelmatigheid (met name het feit dat u niet gehoord werd) en vernietigde daarom de beslissing van het CGVS. Op 15 januari 2015 werd u vrijgelaten uit de gevangenis van Brugge. U werd vervolgens opgeroepen op uw nieuw gekozen woonplaats.

Op 24 april 2015 werd u gehoord door het CGVS. U zegt dat u psychische problemen heeft en staat dit middels het voorleggen van enkele stukken (voorschriften, een bewijs dat uw mentale problemen in de gevangenis werden opgevolgd en een brief van de attaché van de gevangenisdirecteur). U verklaart dat u in de gevangenis zat toen u vernam dat één van uw kinderen aan een ziekte overleed. Bovendien zou uw vrouw vorig jaar door de Taliban zijn vermoord. Dit omwille van de feiten die u eerder tijdens uw asielprocedure aangehaald heeft en die ook aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 8 november 2011 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van het Hof van Beroep te Gent van 28 november 2013, waaruit blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar, en dit omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, én omwille van de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier gaat om feiten zoals hierboven omschreven, kan niet worden betwijfeld dat deze 'ernstig' zijn en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

U herhaalt dat u door de Taliban vervolgd werd en dat de Taliban, omwille van de problemen die u eerder met hen zou hebben gekend, vorig jaar uw vrouw hebben vermoord. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in de beslissing van 8 november 2011 omstandig motiveerde waarom het niet geloofwaardig is dat u door de Taliban werd geveiseerd. Het CGVS merkte op dat uw relaas, dat verband hield met de ontvoering en vrijlating van een Noors staatsburger, niet strookte met de informatie waarover het CGVS kon beschikken, dat uw versie van de feiten flagrant in strijd was met de

chronologie van de feiten zoals die uit de informatie bleek en dat uw verklaringen op diverse andere punten ongeloofwaardig bleken. Heden verwijst u opnieuw naar het eerder bedrieglijk bevonden relaas en zegt u dat de Taliban uw vrouw hebben gedood. Gezien het eerder vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht. Overigens kan worden opgemerkt dat u in uw verzoekschrift van 20 januari 2015 liet noteren dat zowel uw vrouw als één van uw zonen gedood werden. Dat u heden ontkent dat zij ook een van uw zonen om het leven brachten, bevestigt dat aan uw bijkomende verklaringen met betrekking tot uw problemen met de Taliban geen geloof dient te worden gehecht. Hieruit volgt dat u het niet aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de Taliban dient te vrezen.

Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van vervolging of van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is niet aannemelijk.

U wijst voorts op de algemene situatie in uw regio van herkomst en op het feit dat u niet beschikt over een verblijfsalternatief elders in Afghanistan. U kent niemand in een stad als Jalalabad (CGVS, p.4), u heeft niet de financiële middelen om u te hervestigen (CGVS, p.4) en u bent bovendien ongeletterd (CGVS, p.4). U geeft ook aan dat u ernstige psychische problemen kent en legt onder meer een verslag neer van de psychiater van de gevangenis waar u opgesloten zat. Het CGVS meent dat het omwille van deze redenen aannemelijk is dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade.

Niettegenstaande het feit dat u de vluchtelingenstatus moet worden geweigerd en u uitgesloten dient te worden van de subsidiaire bescherming, is het CGVS van oordeel dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het enige middel een schending aan van de artikelen 48/4 en 55/4 van de vreemdelingenwet, alsook van het motiverings- en proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR met betrekking tot artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag dewelke met betrekking tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus naar analogie kunnen worden toegepast. Volgens verzoeker kunnen verzachtende omstandigheden, zoals het feit dat er reeds een boetedoening plaatsvond bijvoorbeeld door het uitzitten van een straf en het feit dat er geen andere misdrijven werden gepleegd er dan ook voor zorgen dat er niet langer toepassing dient gemaakt te worden van de uitsluitingsclausule.

2.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 7 november 2011 (administratief dossier, stuk 8) aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus had toegekend. Op 28 november 2013 bevestigt het Hof van Beroep te Gent het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 29 juli 2013 waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van drieduizend euro deels met uitstel omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, én omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting.

Mits onderhavige bestreden beslissing van 17 juli 2015 beslist de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus wegens het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn; (oud artikel, inmiddels gewijzigd door de wet van 10 augustus 2015 met ingang vanaf 3 september 2015).

(...)”.

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.” (oud artikel, inmiddels gewijzigd door de wet van 10 augustus 2015 met ingang van 3 september 2015).

Uit het arrest van 28 november 2014 van het Hof van Beroep te Gent blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, én omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting en hij hiervoor reeds werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van drieduizend euro, deels met uitstel door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 29 juli 2013. Hij werd toen bovendien ontzet uit zijn rechten voor een termijn van tien jaar overeenkomstig artikel 31, eerste lid Swb. en voor een termijn van twintig jaar overeenkomstig artikel 382 Swb. Het Hof van Beroep bevestigt met het arrest van 28 november 2014 het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk.

Bijgevolg dient er overeenkomstig de bepalingen van artikel 55/4, eerste lid, c) nagegaan te worden of er “ernstige redenen” zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een “ernstig misdrijf” zouden kunnen verantwoorden. Verzoeker betwist niet dat deze feiten ernstig zijn. Verzoeker geeft uitdrukkelijk aan dat hoewel met alle elementen van de zaak dient rekening te worden gehouden “het misdrijf van verkrachting uiteraard een ernstig misdrijf uitmaakt”. De Raad meent dat de voormelde veroordeling beantwoordt aan de vereisten van artikel 55/4 eerste lid, c) van de vreemdelingenwet. De veroordeling betreft immers de “ernstige reden”; ook blijkt uit de strafmaat van het arrest dat het om een “ernstig misdrijf” gaat.

Er kan gelet op wat voorafgaat dan ook niet worden getwijfeld aan het feit dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet.

Het voormelde arrest van het Hof van Beroep heeft, gelet op het feit dat er geen beroep werd aangetekend, kracht van gewijsde. Het misdrijf dat hij heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld dient dan ook te worden beschouwd als een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/4, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers handelingen zijn immers geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Wat betreft de verzachtende omstandigheden die verzoeker in zijn verzoekschrift naar voor brengt, dient te worden benadrukt dat de Raad gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het arrest. Het betoog dat hij erin geluisd werd en hem werd voorgehouden dat de betrokken meisjes hem werden aangeboden tegen betaling is derhalve niet dienstig. Ook het element dat uit een verslag van de gevangenis zou blijken dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een ernstige seksueel deviante problematiek, doet geen afbreuk aan de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het arrest. De commissaris-generaal kon op basis van het arrest, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld en de strafmaat terecht vaststellen dat verzoeker zich onbetwistbaar schuldig gemaakt heeft aan een ‘ernstig’ misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, ook al was het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het bezit van het voorgehouden verslag van de gevangenis. Dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en alle contacten met vrouwen heeft afgezworen, doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk werd veroordeeld ingevolge een ernstig misdrijf en dienvolgens aan de toepassing van artikel 55/4, eerste lid, c).

Waar verzoeker meermaals verwijst naar het proportionaliteitsbeginsel en hierbij uiteenzet dat de ernst van het misdrijf dient afgewogen te worden tegen de gevolgen van de uitsluiting en dat de bestreden beslissing niet proportioneel is gezien het gepleegde misdrijf niet per se als een ernstig misdrijf dient

beschouwd te worden en verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan omwille van zijn kwetsbaarheid, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is.

Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen dan wel overeenkomstig artikel 55/2 of 55/4 hiervan uit te sluiten.

Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

Voor zover verzoeker zich ten slotte gegriefd zou voelen door het advies waarbij gesteld wordt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van vervolging of van foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling dient te ondergaan en wordt ingegaan op de situatie in Jalalabad en verzoekers persoonlijke problemen waardoor wordt aangenomen dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaat waardoor verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan wordt er op gewezen dat dit louter een advies van de commissaris-generaal betreft ingevolge de verplichting die hem werd opgelegd krachtens (het oude) artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 EVRM (dit artikel werd inmiddels vervangen door artikel 4 van de wet van 10 augustus 2015 met ingang van 3 september 2015). Dit betreft een advies aan de minister of zijn gemachtigde wanneer door de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Het advies, al dan niet gevolgd door de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van de verwijdering, dient dan ook aangevochten te worden op het ogenblik dat het bevel tot grondgebied te verlaten, wordt gegeven.

Gelet op wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht besluiten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, 6° *juncto* artikel 55/4, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF